

Gesprekje met Barenboim in de solistenkamer:

I: Gaat u nog wat zeggen(na het concert)?

B: Nee, dat is niet nodig, de muziek is meer dan genoeg.
Morgen ga ik spreken . . . en dan speel ik niet.

Toespraak Barenboim in de Knesset.

Inleider: Ik geef het woord aan iemand met grote muzikale en humanitaire tradities.
Het woord is aan de heer Barenboim.

Barenboim: In 1952, toen ik 10 jaar oud was, 4 jaar na de oprichting van de staat Israel, immigreerden mijn ouders en ik. De onafhankelijkheidsverklaring was een bron van idealen, die ons veranderden van Joden in Israëli's.

Er werden verplichtingen in vastgelegd:

- De staat Israel zal zich wijden aan de ontwikkeling van dit land.
- Hij zal rusten op de principes van vrijheid en recht tot welzijn van **al** zijn bewoners, geleid door de visie van de profeten van Israel.
- Geloof, ras of geslacht zullen geen verschil maken voor sociale en politieke rechten.
- Hij verzekert vrijheid van godsdienst, meningsuiting, taal, onderwijs en cultuur.
- Alle ondertekenaars garanderen de grenzen en de goede betrekkingen met de buurstaten en –volken.

Met groot verdriet vraag ik vandaag:

- Is de bezetting van een ander land in overeenstemming met de onafhankelijkheidsverklaring?
- Moet de onafhankelijkheid van één land ten koste gaan van de grondrechten van een ander?
- Kan het Joodse volk met zijn geschiedenis van voortdurend lijden en vervolging Zich veroorloven onverschillig te staan tegenover de grondrechten en het lijden van een buurstaat?
- Kan Israel het zich veroorloven toe te geven aan de onrealistische droom van een ideologisch eind aan het conflict, in plaats van het zoeken naar een pragmatische humanitaire oplossing, gebaseerd op sociale rechtvaardigheid?

Ik heb nooit geloofd in een militaire oplossing, noch op morele, noch op strategische gronden. Nu het duidelijk is geworden, dat er een oplossing moet worden gevonden, vraag ik me af: Moet ik dan maar wachten op zo'n oplossing? Daarom heb ik samen met mijn overleden en betreurde vriend, Edward Said, een workshop voor jonge musici opgericht met leden uit al onze buurstaten en Israel. Door zijn aard kan muziek de gevoelens en verbeelding verheffen van Israëli's en Palestijnen naar nieuwe onvoorstelbare sferen.

Het geld van deze prijs schenk ik aan muziekonderwijs in Israel en Ramallah. Dank u.

Reactie van de minister van Onderwijs:

Ik betreur het, dat de heer Barenboim deze arena, dit podium heeft gebruikt om Israel aan te vallen. U moet weten, hoe moeilijk we het vonden om tot deze keus te komen. De voorzitter van de commissie heeft zelfs besloten niet aanwezig te zijn. Etc.

Het antwoord van Barenboim:

Ik wil de minister er aan herinneren, dat zij een beroep doet op de vrijheid (van spreken) hier en daarmee aan mij de gelegenheid biedt te zeggen wat ik heb gezegd.

Maar ik wil ook duidelijk maken, dat ik niet de staat Israel heb aangevallen.

Ik heb de vrijheid genomen om uit de onafhankelijkheidsverklaring te citeren en enkele retorische vragen te stellen.

Mevrouw, het is uw onbetwistbaar recht er andere antwoorden op te geven. Dank u.

Uit protest wordt er een tekening opgehouden met de tekst: Musik macht frei. Het is een cynische herinnering aan de tekst boven de toegangspoort van Auschwitz: Arbeit macht frei. M.a.w. Laat je niet wijsmaken, dat musiceren het conflict oplost. In tegendeel, het leidt tot de ondergang.